U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **I. A.,** zast. JUDr. Martinem Köhlerem, advokátem se sídlem ul. 1. máje 535/53, Liberec III - Jeřáb, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2008, čj. OAM-322/VL-14-12-2008, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 3. 2010, čj. 60 Az 38/2008 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o azylu“), neboť tuto žádost podal až poté, co mu bylo orgány Policie České republiky uloženo správní vyhoštění.

Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl žalobou ke krajskému soudu, v níž namítal, že v řízení mělo být zkoumáno, zda byl ve své vlasti pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Rozsudkem blíže označeným v záhlaví tohoto usnesení krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť nebylo vydáno v souladu se zákonem, když v rozhodnutí žalovaného chybí posouzení třetího kritéria třístupňového testu vyplývajícího z § 16 odst. 2 zákona o azylu, tj. zda žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění. S odkazem na judikaturu zdejšího soudu (rozsudek NSS ze dne 11. 2. 2009, čj. 1 Azs 107/2008 - 78; všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná též na www.nssoud.cz) krajský soud dovodil, že bylo povinností žalovaného odůvodnit své rozhodnutí i ve vztahu k možnému udělení doplňkové ochrany. Takové odůvodnění však v rozhodnutí žalovaného chybí.

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností, v níž uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Požadavek posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu považuje stěžovatel za rozporný se zákonem, protože zákon o azylu jej ukládá toliko v případech postupu dle § 16 odst. 1 písm. e) a f). V této souvislosti stěžovatel poukázal i na skutečnost, že takovýto požadavek by navíc vedl k duplicitnímu zkoumání možnosti udělení doplňkové ochrany, neboť na základě § 179 zákona č. 236/1999 Sb., o pobytu cizinců je policejní orgán rozhodující o správním vyhoštění cizince povinen vyžádat si závazné stanovisko žalovaného, zda vycestování cizince je možné. V této souvislosti stěžovatel také upozorňuje na „judikatorní rozkol“, který dovozuje z usnesení zdejšího soudu ze dne 29. 9. 2009, čj. 4 Azs 51/2009 - 65. Svůj názor o nadbytečnosti posuzování důvodů doplňkové ochrany v daném případě dovozuje také z usnesení zdejšího soudu ze dne 2. 9. 2009, čj. 3 Azs 32/2009 - 44. Dále stěžovatel tvrdí, že žalobce neunesl důkazní břemeno, že nepodal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se vyhoštění. Konečně, dle stěžovatele, krajský soud ve svém rozhodnutí odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu, jež byly vydány až v době po vydání stěžovatelova rozhodnutí - v tomto tedy spatřuje nepřípustnou retroaktivitu. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se závěry uvedenými v rozsudku krajského soudu souhlasí.

Zdejší soud dospěl k závěru, že nepřeruší řízení z důvodu sedmým senátem předložené otázky rozšířenému senátu (více viz řízení vedené pod sp. zn. 7 Azs 79/2009), neboť rozhodnutí žalovaného v otázce azylu bylo zrušeno nejenom proto, že se žalovaný nezabýval otázkou doplňkové ochrany (v situaci, když to žalobce v žalobě nenamítal), ale i pro nedostatek důvodů pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura dává odpověď na námitky stěžovatele týkající se povinnosti správního orgánu vypořádat se v případě zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné přesvědčivě i s otázkou možného udělení doplňkové ochrany (více viz rozsudek NSS ze dne 11. 2. 2009, čj. 1 Azs 107/2008 - 78, či obdobně usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 1. 2009, čj. 1 Azs 96/2006 - 80, publ. pod č. 1839/2009 Sb. NSS)

Stěžovatel dovozuje v dané otázce „judikatorní rozkol“ vytržením tohoto jediného výrazu z kontextu usnesení Nejvyššího správního soudu o přerušení řízení o kasační stížnosti, konkrétně z usnesení NSS ze dne 29. 9. 2009 čj. 4 Azs 51/2009 - 65. Přitom použitím tohoto výrazu soud pouze vysvětloval důvod, na základě kterého přerušuje řízení o kasační stížnosti, a to pro postoupení věci k rozhodnutí rozšířenému senátu druhým senátem. Rozšířený senát však neshledal svou pravomoc věc rozhodnout s tím, že skutkově nebyla věc předkládaná rozšířenému senátu totožná s věcí, v níž rozhodoval první senát (více viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 2. 2010, čj. 2 Azs 10/2009 - 61).

Stěžovatelovu námitku týkající se rozložení důkazního břemene v azylovém řízení, konkrétně při aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud již dostatečně

zabýval například v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, čj. 5 Azs 24/2008 - 48. Zdejší soud nemůže přijmout názor stěžovatele vytýkající krajskému soudu, že při svém rozhodování údajně „retroaktivně“ zohlednil ustálenou judikaturu NSS při řešení dané otázky. Soudní výklad určuje význam práva nejen pro individuální soudem projednávaný případ, ale též pro všechny případy obdobné. Z toho vyplývá, že výklad práva, jak jej podala judikatura Nejvyššího správního soudu, bude aplikován na všechny po právní stránce srovnatelné kauzy, které jsou rozhodovány tímto soudem nebo soudy krajskými. V žádném případě nelze hovořit o retroaktivitě. Navíc správní orgán sice rozhodoval v době, kdy ještě nebyl vydán cit. rozsudek čj. 5 Azs 24/2008 - 48, přesto však už z důvodu uplynutí transpoziční lhůty byl povinen zákon o azylu vykládat v souladu se Směrnicí Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 a Směrnicí Rady č. 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005.

Žalobcem napadený právní názor, který krajský soud aplikoval v projednávané věci, zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, čj. 5 Azs 24/2008 - 48 a potvrdil v mnoha svých dalších rozhodnutích (shodně též rozsudek ze dne 26. 11. 2009, čj. 5 Azs 48/2009 - 95, rozsudek ze dne 31. 7. 2009, čj. 5 Azs 31/2009 - 67, rozsudek ze dne 23. 7. 2009, čj. 5 Azs 42/2009 - 58, rozsudek ze dne 10. 7. 2009, čj. 5 Azs 39/2009 - 75, rozsudek ze dne 25. 6. 2009, čj. 5 Azs 118/2008 - 76, rozsudek ze dne 24. 4. 2009, čj. 5 Azs 22/2009 - 104, obdobně rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 5 Azs 96/2008 - 67, rozsudek ze dne 12. 12. 2008, čj. 2 Azs 80/2008 - 47, rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 5 Azs 102/2008 - 72). Jelikož na základě argumentů žalovaného ani jiných důvodů nedospěl k závěru, že by bylo na místě tento názor měnit a předložit věc rozšířenému senátu, nejsou splněny podmínky § 104a s. ř. s., pročež kasační stížnost musela být jako nepřijatelná odmítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2010

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu